

J.F. VAN DER POEL

Wie is mijn vader?

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

‘Silvia, zorg dat je voor twaalfen thuis bent.’

‘U moet niet zo zeuren.’

‘Je weet heel goed wat we afgesproken hebben.’

‘Komt goed, maar zeur niet altijd over twaalf uur.’

‘Morgen is het zondag.’

‘Nou en...’

‘Silvia, als je zo doorgaat, dan blijf je maar thuis. Begrepen!’

‘Jullie zijn ouderwets en ik ben al zestien geweest.’

‘Je bent nog een snotneus, je mag blij zijn dat we zo goed voor je zorgen!’ schreeuwt haar oom Richard terwijl hij uit zijn stoel opstaat en voor haar gaat staan.

‘Wilt u mij slaan? Ga uw gang maar, hoor,’ zegt Silvia met een gemeen lachje op haar gezicht.

‘Jij...’ Richard geeft haar een klap in haar gezicht.

Tante Liza gaat snel tussen hen staan en houdt haar man tegen. 'Niet slaan, Richard. En jij gaat naar boven en wel snel,' zegt Liza terwijl ze Silvia aankijkt en naar de trap wijst.

Silvia rent de trap op en dan horen ze een deur dichtslaan.

'Je mag haar niet slaan, Richard; je weet hoe ze is.'

'Dat weet ik, en we maken nog heel wat met haar mee... Ik heb spijt dat we haar in huis hebben genomen. Ze is net als haar vader.'

'Vind je dat Silvia op Albert lijkt?'

'Bah. Als je zijn naam uitspreekt, word ik al misselijk.'

'Dat kan wel waar zijn, maar ze is nog een kind en ze kan er ook niks aan doen.'

'Waar kan zij niks aan doen?' vraagt Richard.

'Dat haar ouders haar als kind verwaarloosd hebben, waardoor ze in een kindertehuis terecht kwam. Zij is daar de dupe van. Kinderen zijn altijd het slachtoffer.'

'En wij... We hadden haar nooit uit dat kindertehuis moeten halen. Ze hoorde ons dankbaar te zijn, maar we kregen stank voor dank.'

'Ach, ze kan soms ook wel lief zijn.'

‘Jawel, kom maar weer voor haar op. Er komt niks van haar terecht als je haar steeds haar zin geeft,’ antwoordt Richard.

‘Ik ga boven wel even met haar praten,’ zegt Liza terwijl ze de trap op loopt en de deur van Silvia’s kamer opendoet. Dan ziet ze het raam openstaan. Silvia is nergens te bekennen. ‘Richard! Richard!’ roept Liza in paniek.

‘Ja, wat is er nou weer?’

‘Ze is ervandoor!’

‘Maak je niet zo druk. Die komt wel weer met hangende pootjes terug. Ze is wel vaker weggelopen en iedere keer kwam ze terug.’

‘Je had haar niet moeten slaan.’

‘Daar vroeg ze om; ze haalt het bloed onder mijn nagels vandaan met die gemene lach op haar gezicht. Haar vader was net zo. Als mijn ouders tegen hem opspeelden als hij weer eens wat uitgehaald had, had hij ook zo’n gemene glimlach op zijn gezicht.’

‘Toch moet je haar nooit meer slaan. Daar krijg je moeilijkheden mee.’

‘Waarmee?’

‘Ze kan je aangeven voor mishandeling en dan wordt ze uit huis geplaatst.’

‘Nou en? Dan zijn wij ervan af.’

‘Je weet heel goed dat ik van Silvia houd,’ snikt Liza.

‘Jij moet je niet overstuur laten maken door zo’n snotneus.’

‘Maar ik ben bang dat haar wat overkomt.’

‘Mijn ouders zaten ook altijd over mijn broer in. Silvia’s vader deugde nergens voor. En wie weet hoeveel kinderen hij op de wereld heeft gezet, waar zij er een van is.’

‘Nee, dat geloof ik niet van je broer... Albert heeft een verkeerde vrouw getrouwd, zij deugde niet.’

‘Ach, wat klets je toch. Waarom neem je het zo voor hem op? Hij hield niet van zijn eigen kind en liet haar in dat kindertehuis zitten. Hij ging varen en trok de wijde wereld in. Mooie vader ben je dan. En nu mogen wij voor haar zorgen... ja toch?’

‘Richard, je moet niet zo over hem praten, je weet dat we heel blij met haar waren toen wij haar uit dat kindertehuis haalden,’ snikt Liza.

‘Had je haar ook uit het kindertehuis gehaald als we zelf kinderen konden krijgen?’

‘Waarom vraag je dat?’ vraagt Liza, terwijl ze haar man aankijkt met betraande ogen.

‘We hebben een fout gemaakt.’

‘Hoezo?’

‘Gewoon, we hadden het niet moeten doen.’

‘Dat moet je niet steeds zeggen, Richard. Ik houd van haar alsof ze mijn eigen kind is.’

‘Dat deed ik ook toen ze nog klein was. Maar nu gaat ze op mijn broer lijken.’

‘Ach, het is gewoon de puberteit van zo’n kind en dat gaat vanzelf weer over.’

‘O ja, geef de puberteit maar weer de schuld. Daar hadden we vroeger nog nooit van gehoord.’

‘Nou, wij waren op die leeftijd ook niet zo makkelijk.’

Richard haalt zijn schouders op. ‘Mijn ouders hadden nooit last van mij, want ik zag hoeveel verdriet ze van mijn broer hadden.’

‘Je moet niet altijd over je broer beginnen, en ook niet tegen Silvia. Zij kan er ook niks aan doen dat ze zulke ouders heeft gehad. We hebben haar geadopteerd als ons eigen kind en dat hebben we samen gedaan, Richard,’ zegt Liza opnieuw.

‘Doe nou maar rustig aan en maak je niet druk om haar.’

Liza veegt haar tranen weg en gaat koffiezetten. Richard pakt de krant en zucht diep.

Liza zet een kopje koffie bij hem neer op het bijzettafeltje.

Dan ineens vliegt Richard overeind. Hij maakt een prop van de krant, smijt die in de hoek van de kamer en schreeuwt: 'Dat kind verpest ons hele huwelijk! Ik kan niet eens de krant meer lezen. De letters dansen voor mijn ogen en als ik denk aan hoe brutaal ze mij aankijkt, is het net alsof mijn broer mij aankijkt. Alles komt weer terug: hoe hij mij vroeger vernederde, pestte en vaak sloeg om niks. Hij was zo gemeen, en moet ik nu voor zijn dochter gaan zorgen!'

'Rustig nou. Ik zal wel met haar praten. Je hebt gelijk, ze mag niet zo worden als haar vader. We moeten haar meer liefde geven...'

'Dat kan ik niet meer.'

Liza pakt haar man bij zijn arm en zegt: 'Ga nu rustig in je stoel zitten, dan geef ik je een glas wijn en maken we het vanavond gezellig. Of wil je wat gaan wandelen om de boerderij?'

Richard knikt, trekt zijn jack aan en zet zijn pet op.

Ze hebben een klein boerderijtje met wat koeien, varkens en kippen; een gemengd bedrijf. Het is hard werken voor Richard en Liza om rond te komen, maar ze houden van het

boerenleven.

Ze lopen door de weilanden zonder wat te zeggen. Liza kent het verleden van haar man. Richard is een van de twee boerenzoons. Hij heeft de boerderij overgenomen toen zijn ouders ermee stopten. Zijn broer Albert heeft hij sindsdien nooit meer gezien. Hij is gaan varen en heeft nooit meer wat van zich laten horen. Het enige dat hij achterliet, was zijn dochtertje. Zijn vrouw moet ergens in het buitenland in een tehuis zitten. Zij kon niet meer voor zichzelf zorgen.

‘Gaat het weer, Richard?’

‘We moeten toch eens een keer met elkaar praten hoe het nu verder moet,’ zegt hij.

‘Waar wil je dan over praten?’

‘Over dat kind van mijn broer.’

‘Dat kind is nu onze dochter, Richard.’

‘Dat wil jij graag...’

‘Jij dan niet?’

‘Ik weet het niet meer.’

‘Ze is nog een kind, Richard.’

‘Nee, Liza, het is een jonge vrouw en ze wil zelfstandig zijn.’

‘Dat is ze nog lang niet; ze is pas zestien.’

‘Op die leeftijd was mijn broer al op zee. Toen hij terugkwam, trouwde hij met die

vrouw, kregen ze een kind en vertrok hij weer naar zee en liet hij het kind met zijn vrouw achter.'

'Je moet het verleden laten rusten.'

'Dat kan ik niet. Als ik haar zie...'

'Je bedoelt onze dochter?'

'Het is mijn dochter niet.'

'Wat wil je dan?'

'Haar moeder opsporen.'

'Dat hebben we al geprobeerd voor we haar als onze dochter adopteerden.'

'Vergeet niet dat het nooit je dochter kan worden,' zegt Richard bars.

'We hebben het toch zo afgesproken. We zouden haar behandelen als ons eigen kind.'

'Maar als we nu eens toch een kind van onszelf zouden krijgen?'

'Hoe bedoel je dat?'

'Er zijn mogelijkheden genoeg tegenwoordig.'

'Dat wil ik niet en jij ook niet. Ik wil niet zwanger worden van een andere man...'

'Het is alleen maar het zaad van een andere man,' antwoordt Richard.

'Zou jij dat wel aankunnen?'

'Hoe bedoel je?'

'Nou, dat we een kind krijgen dat niet van

jou is.'

'Silvia is ook geen kind van jou en mij.'

'Toch wel van je broer.'

'En wat voor broer.'

'Meende je dat echt, van dat kind van een donor?'

'Het zou goed voor ons huwelijk kunnen zijn.'

'Daar twijfel ik aan. Jij zou het niet aankunnen.'

'Waarom niet?'

'Het zal dan wel officieel mijn kind zijn en nooit jouw biologische kind worden.'

'Het zal nooit zo erg zijn als dit kind van mijn broer.'

'Wij kennen de eigenschappen van de vader van dat kind dan niet.'

'Jij houdt te veel van Silvia. Je had beter met mijn broer kunnen trouwen,' antwoordt Richard kort.

'Jij weet niet wat je zegt.'

'Jij houdt van dat kind alsof het je eigen kind zou zijn.'

'Ben je jaloers, Richard?'

'Hoezo?'

'Dat het een kind van je broer is?'

'We hadden ook een kind van een vreemde